

Chiaradia.

Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Βίκτωρος Ἑμμανουὴλ Β'.

ψίλειαν, μίαν ἀναζητήσιν ὀλιγώτερον παράφορον εἰς τὴν καινοτομίαν τῶν λέξεων, μίαν αὐστηροτέραν ἐπιβλεψὶν τῆς συντάξεως καὶ τῆς ματαφορᾶς. Ἄλλ' ὁ κ. Κάμιλλος Δεμονιὲ μᾶς ἐνεπιστεύθη εἰς ἓνα πρόσφατον τόμον περὶ τῆς «Βελγικῆς ζωῆς» ὁποῖα βάσανος ἦτο δι' αὐτὸν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἢ γραφῇ. Μᾶς εἶπεν ὅτι νεώτατος ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν λέξεων, εἰς γυμνάσματα εὐστοφίας, ὅπως ὁ κλειδοκρυβαντιστὴς ἐπὶ τῶν πλῆκτρων, διὰ νὰ διαπλάσῃ ἀορίστως διὰ νέων χρωματισμῶν τὴν ἀρχικὴν ιδέαν τοῦ θέματος του. Τοιοῦτοτρόπως ἀπέβη ἀριστοτέχνης τοῦ στίχου, ἢ, ὅπως ἔλεγεν ὁ Λέων Γκαδε!, δαμαστής τῶν φωνηέντων. Ἰσως ἐνίστε ἐλθισμόνησεν, ἰδίᾳ εἰς τὰ πρῶτα ἔργα του, ὅτι ἡ τέχνη τῶν μεγάλων συγγραφέων δὲν συνίσταται εἰς τὴν σπατάλην καὶ ὅτι συχνάκις ἐπίσης δημιουργεῖται διὰ τῆς περικοπῆς καὶ τῆς οικονομίας.

Ἀδιάφορον ἐν τούτοις, εἶνε διδάσκαλος ἢ, ὡς λέγομεν οἰκειότερον ἐν Παρισαίῃς, μαίτηρ. Ἐκείνο ὅπερ προτιμῶ ἐν αὐτῷ ἄλλως τε, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς Βέλγους συγγραφεῖς, καὶ ὅπερ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου διαπιστώνει πληρέστερον τὴν ἰσχυράν του προσωπικότητα, εἶνε ὅτι δημιουργεῖ τῇ βοηθείᾳ στοιχείων, τὰ ὁποῖα δανείζεται ἐκ τῶν ἐθνικῶν του κεφαλαίων. Ὁ γνήσιος χαρακτήρ του ἐκδηλοῦται σαφέστατα ὅταν καθήμενος εἰς τὴν Huilre, μέσῳ τῶν κυνῶν, γαλῶν καὶ ὀρνίθων του περιγράφει ἐν τῷ θαυμασίῳ βιβλίῳ του περὶ Βελγίου τὸν ἡρωϊσμόν τῶν Βελγικῶν πόλεων, τὴν καλλονὴν τῶν ἑσυχῶν, ἢ ὅταν μᾶς, δεικνύει τὸν Wries, τὸ ἀληθές τέκνον μᾶς φυλῆς ὑπομονητικῆς καὶ ἐπιμόνου, αἰσθανόμενον τὴν ψυχὴν τῶν Φλανδρῶν ἀνερχομένην ἐν αὐτῷ ἐκ τοῦ γηραιοῦ ἱεροῦ χόρτου. «Οἱ μικροὶ μύλοι ἐγύριζον, τὰ πλοῖα ἔπλεον πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ σίτος ἀνυψοῦτο, οἱ παλαιοὶ κώδωνες ἔπαιζον ἐντὸς τῆς σκοπιᾶς. Ἀναμφιβόλως ἦτο ἡ μήτηρ Φλανδρία, ἢ ὁποῖα μὲ μίαν νεότητα πάντοτε θαλερὰν, ἐμελόφει τὰ ὄσμά της».

Μεταφρασις Νιόβης

RAYMOND POINCARÉ

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥ Β'.

ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ μνημεῖον πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ εἰς τὸν Βίκτωρα Ἑμμανουὴλ τὸν Β'. ἐν Ρώμῃ.

Τὸ μνημεῖον, ὀρειχάλκινον, ἀποτελεῖται ἐκ δύο μεγάλων μερῶν: τοῦ ἀγάλματος καὶ τοῦ βάθρου, ὅπερ σχηματίζει μεγαλοπρεπὴ ἀρχιτεκτονικὴν, τὸ ὁποῖον ὁ ἀρχιτέκτων κ. Sacconi ὠνόμασεν «Βωμόν τῆς Πατρίδος». Τὸ μνημεῖον ἀνεγείρεται εἰς τὸ βάθος τῆς Πλατείας τῆς Βενετίας. Τὸ μικρὸν Ἀνάκτορον τῆς Βενετίας τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ ἡγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, θὰ καταδαφισθῇ. Ἡ πρόσοψις θὰ μείνῃ ἐλευθέρᾳ μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Λαοῦ, κειμένης δύο χιλιόμετρα ἀπέναντι τοῦ μνημείου.

Τὸ ἄγαλμα παριστᾷ ἑστῆσαν τὸν βασιλέα· ἔχει ὕψος 12 μέτρων. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ληφθῇ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ καλλιτέχνου φωτογραφία τοῦ συνόλου, ἐνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ μεγέθους.

Τὸ μήκος τοῦ ἵππου ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς οὐρᾶς εἶνε 8 μέτρων. Τὸ βάρος τοῦ ἀγάλματος εἶνε 50 τόννων καὶ ἐχειρίσθη ὑλίκον 170 τηλεβόλων τοῦ τύπου τοῦ 1895 διὰ τὴν τῆξιν.

Τὸ μέγα τοῦτο καλλιτεχνικὸν μνημεῖον εἶνε ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ γλύπτου Chiaradia, τὸ ὁποῖον ἐπλασε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Ἡ τῆξις ἐγένετο πρὸ διετίας εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Bastiaucelli, ὅστις ἔσχε περιεργον, ὅσῳ καὶ εὐφυᾶ ἐμπνευσιν. Μετὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ ἐργαστήριον, προσέφερε εἰς τοὺς μηχανικοὺς καὶ καλλιτέχνας οἵτινες συνειργάσθησαν τιμητικὸν γεῖμα. Καὶ τοὺς ἐκάλεσε περίεξ μιάς κοινῆς τραπέζης ἐντὸς τῆς κοιλίας τοῦ ἵππου, ὅθεν ἔλαβε καὶ φωτογραφίαν τοῦ ἔργου. Οἱ κεκλημένοι ἀνήρχοντο εἰς 26 ἄτομα.

Ἐν τῇ εἰκόνι ἦν δημοσιεύομεν ἐκ φωτογραφίας σταλείσης ἡμῖν ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου φαίνεται τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀγάλματος, εἰς τὸν ὅμον τοῦ ὁποῖου ἴσταται ὁ γλύπτης τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου κ. Chiaradia.

